

Učí ženy správně se kroutit - lektorka břišních tanců

Světlanu Synákovou (35) jsem poznala na kurzu břišních tanců, které v Brně a jeho okolí vyučuje. V její řeči je slyšet ruský přízvuk, pochází totiž z Kavkazu. Do Čech si ji přivezl její muž, muzikant z etno kapely Čankišou.

Praha, 25. 6. 2007

Jaké byly tvoje začátky s orientálním tancem?

Před devíti lety se na Šumavě konal jeden z prvních workshopů orientálních tanců a já jsem se ho zúčastnila. Pořádala ho americká lektorka Bri Hurley a mě to okamžitě uchvátilo. Řekla jsem si, že to je přesně pro mě. Jsem totiž od přírody dost líná, a musím říct, že břišní tanec mohu dělat každý den, a stále mě to baví.

Co se dělo po tom workshopu, když jsi zjistila, že tě břišní tance baví?

V té samé době začínala i kapela Čankišou, v které hraje můj manžel. Nabídl mi, zda si nechci zkusit s nimi zatančit, a tak jsme začali jezdit po festivalech. V té době jsme ještě neměli děti, a já jsem trénovala opravdu jako šílená, i tři hodiny denně, abych hráčům stačila. Tehdy to byla snad jediná kapela s břišní tanečnicí, dneska už je má kdekdo.

Kdy jsi pak začala břišní tanec sama vyučovat?

To bylo pak asi ještě po dvou letech, než jsem se vůbec odvážila někoho učit tančit. Já totiž moc neuznávám ty lektorky, které si za jeden víkend udělají kurz a hned poté učí. Pak je totiž úroveň velice špatná, lektorka má jen povrchní znalosti, sama moc neovládá ani základní prvky tance, a zajímá ji jen výdělek. Samozřejmě to odradí i samotné ženy, když jim to nedokáže vysvětlit, věnovat se jim a naučit je to. Já sama jsem ve svých kurzech pár takových ženských měla, které se přišly jen podívat a nedoufaly, že se to ještě někdy naučí.

Jenže žena, která jde na kurz poprvé asi těžko pozná, zda je lektorka dobrá.

Nejdříve je potřeba si o konkrétním studiu zjistit co nejvíce, třeba na internetu, a dobré je se také podívat, zda lektorka vede i kurzy pro pokročilé, protože lektorky rychlokvašky si troufají vést většinou jen začátečnický. Pro začátečnický je určitě lepší chodit do kurzu třeba tři měsíce, než jet na jeden víkendový seminář, kde toho moc nepochytí, a hlavně to rychle zapomenou.

Pravidelnost je důležitá v tom, že tělo pochopí, co se po něm chce, a ty pohyby si osvojí. Určitě bych nedoporučovala začínat nějaké složité tance třeba se závojem nebo se šavlí, ale opravdu začít s těmi nezákladnějšími pohyby. Dobré je si najít kurz, který se platí na hodinu, aby si to člověk mohl vyzkoušet, protože ne každého to musí bavit.

Jaké kurzy vedeš v současnosti?

Teď jsem ještě na mateřské, ale vedu pět kurzů týdně - orientální tanec pro různě pokročilé - a ještě nově program alternativní přípravy na porod, kdy kombinuji orientální tanec a jógu pro těhotné. Potom pořádám i víkendové semináře, většinou tématické.

Podle své zkušenosti vím, že břišní tanec je úžasný na protažení celého těla, ale hodně lidí si mylně myslí, že jím zhubnou.

Břišní tanec nenásilně protáhne a posílí celé tělo a využívá při tom krásný tanec s hudbou. Ženám se zlepšil držení těla, a mnohdy to má velký vliv i na psychiku. Do mého kurzu přišla jednou jedna padesátice, která vypadala unaveně životem: děti odrostlé, dvacet kilo navíc, manžel už ji nechce. Po půl roce jsem ji potkala na ulici v novém přelivu, červených šatech, nalíčenou, usmívala se, krásně držela tělo. No prostě krásná, sebevědomá žena, a křičela na mě: „Vidíte, co se mnou dělají vaše tance?“ Takové výsledky jsou pro mě tou největší odměnou. Kdo chce ale vysloveně zhubnout, doporučuji mu břišní tanec kombinovat ještě s aerobním cvičením.

Orientální tanec je široký pojem. Existuje vůbec nějaké rozdělení?

Původní orientální tanec má své kořeny v severní Africe. Původně vůbec nebyl pro potěchu pánských očí, jak ho většina zná z pohádek Tisíce a jedné noci. Ženy ho tančily, když chlapi odjeli z oázy pryč - ať už to bylo na lov nebo do války, a děti už spaly. Teprve tehdy se ženy mohly věnovat samy sobě, předčítaly magické básně, zapálily oheň a kolem něho tančily. Byl to jen a pouze ženský rituál. Tančením se připravovaly třeba i na porod.

Většina orientálních tanců má dnes díky migraci v sobě různé prvky z mnoha zemí. Pouze některé folklorní orientální tance v sobě nesou originální prvky - prvky jednoho národa. Z těch lze velmi dobře čerpat. Pak jsou také třeba cikánské tance: Cikáni putovali z Indie a jak cestou tancovali, přebírali taneční prvky odjinud. Specifický, a jakoby vedle stojící, je pak perský tanec, ten byl totiž ovlivněn multikulturní Hedvábnou stezkou, a tudíž obsahuje i asijské prvky.

Dnes se ale převážně tančí egyptský popový tanec Raks Sharqi, který ale zrovna mě moc nezajímá. Já si totiž moc nepotrpím na třpytivé oblečky, odhalené nožičky, a v té popové hudbě mně chybí spousta nástrojů jako flétna a bubny, do kterých jdou lépe zakomponovat různé taneční prvky. Osobně vyznávám spíš ty tradiční, původní tance. Mám ráda třeba perský, afghánský, i různé druhy cikánského tance a také Tribal Dance (tribe - anglicky "kmen, rod"). Já to všechno ale strašně ráda kombinuji s divadelními a výrazovými prvky.

Přestože už jsi zkušená tanečnice, musíš jezdit na nějaká školení?

Jezdím pravidelně, a to většinou do Prahy. Školení probíhají o víkendu, ale loni v létě jsem byla na jednom úžasném, který probíhal celý týden. Vedl ho světoznámý tanečník Sahar Zarif, Ázerbájdžánec narozený v Iránu, který uprchl do Kanady, kde nyní vyučuje na Torontské univerzitě různé tradiční tance.

Já myslela, že břišní tance muži netančí?

Tančí, ale samozřejmě jinak než ženy.

Ty ale kromě vyučování tance, máš i svoji taneční skupinu Rahat Lukum, s kterou veřejně vystupujete.

Tančíme většinou právě tanec tribalový. Vyhovuje mi i po stránce kostýmové, protože v něm vypadá žena jakékoliv postavy výborně - vždy jsou zahalené nohy kalhotami, na kterých může být pak ještě zástěra nebo sukně, z větší části jsou zahalené i ruce, ale naopak břicho je vždy odhalené, přestože tomu tak v dávných dobách nebylo. Pak nesmí chybět nějaká pokrývka hlavy a nádherné, těžké šperky, které jsou originální a pochází z Afghánistánu.

Tancuje nás celkem šest holek a vystupujeme různě buď po festivalech, plesích, ale pořádáme také vlastní vystoupení. Při tanci hodně používáme oheň, nebo tancujeme se závoji nebo s šavlí.

Kromě tančení teď hrajete nově i divadlo.

Premiéra naší první hry Mustafa byla loni v HaDivadle, potom jsme hráli i v Huse na provázku a na podzim se v HaDivadle chystá další repríza. Jedná se o hodinové představení, kde se vypráví souvislý příběh, ale vůbec se u něj nemluví. Jsou tam propojeny prvky tance, pantomimy, hraných scének beze slov, stínohry a různých světelných efektů. Protože já jsem celý život chtěla hrát divadlo, a dokonce jsem se i hlásila na divadelní školu, tak to беру jako naplnění své touhy.

Kdo je autorem hry?

Scénář je víceméně můj, ale při zkouškách jsme to s holkami různě doplňovaly. I teď to stále vylepšujeme, protože nejsem žádný divadelní profesionál, a postupně přicházíme na to, jak by to bylo lepší. Ale děláme to tak, jak to cítíme. A chystáme i další divadelní vystoupení.

Říkala jsi, že ses hlásila na divadelní fakultu. Proč to nevyšlo, když máš evidentní talent?

Já jsem celý život hrála amatérské divadlo, jenže kvůli trojce z matiky mě na fakultu nevzali. V Rusku jsou pouze dvě dobré divadelní školy, v Moskvě a v Petrohradu, a pokud se na ní chce dostat holka z periferie, jako jsem byla já, tak musí mít červený diplom. To mi ale zkazila ta trojka z matiky. Nakonec jsem šla studovat lingvistiku - angličtinu, ruštinu, světovou literaturu. Ale jsem nakonec ráda, jinak bych se totiž nedostala sem. Pokud je něco člověku souzeno dělat, tak se k tomu dostane, i když třeba velikou oklikou.

Jak ses seznámila se svým mužem, díky kterému jsi v České republice?

S kamarády jsem jednou jela na dovolenou na Ukrajinu, na nějaký festival. Tam jsme se potkali, a on pak za mnou přijel na Kavkaz a odvezl si mě sem do Čech, kde už žiji dvanáct let.

Spokojeně?

Ted'ka tu mám rodinu, kamarády, všechno funguje, jak má a k tomu mám tuhle práci, ke které jsem zde přišla, takže jsem spokojená. Jediné co mi opravdu chybí, je moře. Já bydlela pět minut pěšky od Černého moře, a ty vaše rybníky a bahňáky, to není pro mě. Další věc, která mě mrzí, je ta, že je to do Ruska hodně daleko, a moje maminka nevidí svoje vnoučata, jak rostou.

Foto: archiv Jiří Sláma.

PubWeb.cz

Autor/ři: Jitka Trnková